

* * *

יוסי גמזו מכתב לעולם האמת

לזכרו היקר והבלתי-נשכח של ישראל פוליאקוב (פולי),
הצלע שאבדה לשלישיית ה"גשמים"
במלאות שש שנים למותו

אני שולח לך כאן על כנף הרוח
שלא הצליחה ליבש את דמעותי
מכתב רשום אל הרקיע הנרוח
שבו שוכנים כבר לא מעט מעמיתי.

מכתב פשוט, שכל פסוק שבו קורע
את לב כותבו מול זכרך הלא-נגדע,
אף יש בו כל מה שישנו בלב של רע
שהתייתם ממך ולא מגליד, עבדה.

כל גמגומי הנחומים תמיד לשוא הם,
הזכרונות, חבוב, הם כל מה ששרד.
אומרים שיש בכל פרדה טפה של מות
אבל ממך אני אף פעם לא נפרד.

אתה ידעת לרגש ממש עד דמע
אמה שלמה בחקויים והצחקות
והאמה הזאת כעת היא בדילמה:
היא רגילה אתך לצחק אף לא לבכות.

לראות בינינו את דמותך המצודרת
בין מערכון לבין שיר-זמר מנגן
ולא בפנטהאוז השמימי של גן-העדן
שבו מבטח לצדיקים דיור מוגן.

כל גמגומי הנחומים תמיד לשוא הם,
הזכרונות, חבוב, הם כל מה ששרד.
אומרים שיש בכל פרדה טפה של מות
אבל ממך אני אף פעם לא נפרד.

אני אף פעם לא הייתי (אם תרשה לי
ודוי קטן) תלמיד מכשך שלא שבר
ראש על דקדוק עברי, לכן כל-כך קשה לי
לחשב עליך, אח שלי, בזמן עבר.

כי כבר עכשו אתה חסר פה לכלנו
כמו מין אינפוזיה של הומור, ישר לוריד
של ישראל העצבנית הזאת שלנו
שבזכותך גם השחור פתאם הוריד...

כָּל גַּמְגוּמֵי הַנְּחֻמִּים תָּמִיד לְשׂוֹאֵהֶם,
הַזְּכוּרֹנוֹת, חֲבוּב, הֵם כָּל מֵה שֶׁשָּׂרָד.
אוֹמְרִים שֵׁשׁ בְּכָל פְּרָדָה טָפָה שֶׁל מוֹת
אֲבָל מִמָּךְ אָנִי אֶף פַּעַם לֹא נִפְרָד.